

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 15 0 У 002001 14 Увр
Бања Лука, 01.12.2016. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрше предсједника вијећа, Страхиње Ђурковића и Едине Чупељић чланова вијећа, уз судјеловање Мире Мачкић, као записничара, у управном спору по тужби К. Б. из Б., С. П. бб, заступан по Центру....., Сједиште у Т. (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број 1186450272 31.10.2013. године, туженог Фонда за... Рс, Одјељења за... Б., у предмету поновног одређивања износа сразмјерне старосне пензије, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Требињу број: 15 0 У 002001 13 У од 10.4.2014. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 01.12.2016. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба против уводно означеног акта туженог, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења Фонда ПИО, Филијале Т. број горњи од 07.8.2012. године којим је одбијен захтјев тужиоца за поновно одређивање сразмјерне старосне пензије на основу одредбе члана 85. став 3. тачка а) Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Сл. гласник РС“ број 134/11 и 82/13, даљем тексту: Закон о ПИО).

Одбијање тужбе је образложено разлозима да није било основа да се тужиоцу поново одреди пензија у смислу члана 85. Закона о ПИО с обзиром да остварује сразмјерни дио пензије код Фонда ПИО Ц. Г., па да му на основу члана 86. тог закона не припада право на најнижу пензију. Напомиње да Уставни суд РС, одлуком број У-28/12 од 25.12.2013. године није прихватио иницијативу за оцјену уставности члана 86. Закона о ПИО.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужилац побија њену законитост због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде закона. Истиче да нижестепени суд уопште није узео у обзир чињеницу да под претпоставком да је тужилац и остварио право на сразмјерни дио пензије, она износи 2,24 еура, али му се не исплаћује; да тужилац није тражио оцјену уставности члана 86. Закона о ПИО, па нижестепени суд се непотребно позива на одлуку Уставног суда РС, број У-28/12 од 25.12.2013. године; да је одлука туженог у супротности са

чланом 85. Закона о ПИО, којим је прописано да за 15 година пензијског стажа и више, а мање од 20 година, најнижа старосна или инвалидска пензија мора бити у висини од 60% од просјечне пензије исплаћене за децембар мјесец претходне године, а тужилац има у СР БиХ укупно оствареног стажа 19 година 1 мјесец и 15 дана па треба да прима пензију од 192,49 КМ; да којим случајем тужилац нема остварен стаж у Републици Ц.Г. у трајању од 1 године, 3 мјесеца и 20 дана, примао би пензију у РС у износу од 192,49 КМ, а сада прима 74,88 КМ јер тужилац има право на сразмјерни дио пензије од Фонда ПИО Ц.Г. у износу од 2,24 еура, без обзира што му се та пензија не исплаћује; да је повријеђено право на имовину из члана II/3 к) Устава БиХ, јер тужилац трпи материјалну штету, па му је повријеђено право на имовину из члана 1. Протокола 1 Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода; да је повријеђен члан 16. Споразума потписаног између СРЈ, односно Државне заједнице С. и Ц. Г. и БиХ (Споразум) којим је регулисано ако према правним прописима које примјењује носилац друге државе уговорнице корисник не испуњава услове за стицање права на пензију, носилац који је покренуо поступак за поновно одређеивање пензије наставља са исплатом већ утврђене пензије до испуњавања услова за стицање права на пензију према правним прописима друге државе уговорнице, па је тужилац требао да остварује право на пензију коју је остваривао до Споразума. Овако сада је тужилац дискриминисан двоструко, прво Фонд ПИО му не исплаћује пензију у најнижем износу уз образложење да прима сразмјерни дио пензије у Ц.Г., а друго Фонд ПИО Ц.Г. не исплаћује пензију у износу од 2,24 еура, јер су трошкови исплате већи од износа пензије. Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда преиначи или укине и предмет врати на поновно одлучивање.

У одговору на захтјев тужени истиче да остаје код разлога датих у образложењу оспореног акта и предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, одговор туженог, те остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС” број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка произлази да је тужилац захтјевом од 22.5.2012. године затражио поновно одређивање сразмјерне старосне пензије и да је првостепени орган туженог рјешењем број горњи од 7.8.2012. године одбио захтјев тужиоца па да је рјешењем туженог од 27.12.2012. године одбијена жалба тужиоца. Против тог рјешења тужилац је покренуо управни спор па је нижестепени суд пресудом број 15 0 У 001693 13 У од 9.9.2013. године уважио тужбу и то рјешење поништио. У поновном поступку тужени је донио оспорени акт којим је одбио жалбу тужиоца и оснажио првостепено рјешење. Побијаном пресудом је тужба одбијена.

Побијана пресуда је правилна и законита.

Одредбом члана 85. Закона о ПИО је прописано да се кориснику, коме је пензија одређена у мањем износу од најнижег износа пензије утврђеног овим чланом, исплаћује најнижа пензија. (став 1.). Најнижа пензија не може бити нижа од 50% од просјечне пензије на терет Републике исплаћене за децембар

претходне године (став 2.). Старосна и инвалидска пензија на терет Републике зависи од дужине пензијског стажа и одређује се у проценту од просјечне пензије на терет Републике исплаћене за децембар претходне године: а) за 15 година пензијског стажа и више, а мање од 20 година у висини од 60%, б) за 20 година пензијског стажа и више, а мање од 30 година у висини од 70% в) за 30 година пензијског стажа и више, а мање од 40 година у висини од 80% и г) за 40 година пензијског стажа и више у висини просјечне пензије на терет Републике исплаћене за децембар претходне године. Износ најниже пензије из става 2. и 3. овог члана за текућу годину објављује Фонд до краја јануара у „Службеном гласнику Републике Српске“.

На основу члана 86. Закона о ПИО, одредбе члана 85. овог закона не односе се на сразмјерне пензије остварене примјеном међународних уговора о социјалном осигурању и Споразума о међусобним правима и обавезама у спровођењу пензијског и инвалидског осигурања у БиХ.

Из података списка је евидентно да тужилац остварује сразмјерни дио старосне пензије у РС у износу од 74,88 КМ, а да у Ц.Г. такође остварује сразмјерни дио стариосне пензије у износу од 2,24 еуро, па се према њему не примјењује одредба члана 85. Закона о ПИО којом су прописани најнижи износи пензије који се исплаћују корисницима пензије у зависности од дужине оствареног пензијског стажа, јер је примјена ове одредбе искључена чланом 86. Закона о ПИО, за оне кориснике који примају сразмјерну пензију на основу међународних уговора о социјалном осигурању и Споразума о међусобним правима и обавезама у спровођењу пензијског и инвалидског осигурања у БиХ, па су управни органи правилно одбили тужиоца са захтјевом за поновно одређивање сразмјерног дијела старосне пензије по одредби члана 85. Закона ПИО.

Тачно је да би тужилац остварио право на исплату најнижег износа пензије прописане чланом 85. Закона о ПИО да није корисник сразмјерног дијела старосне пензије код Фонда ПИО Ц.Г.. Околност да ли се тужиоцу исплаћује или не признати износ сразмјерног дијела старосне пензије од стране Фонда ПИО Ц.Г. није од утицаја на рјешење ове управне ствари. То је питање извршења рјешења којим је признато одређено право.

Право на имовину гарантује право да свако физичко или правно лице има право на неометано уживање своје имовине, те да нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу. Међутим, ово ни на који начин не утиче на право државе да примјењује законе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу са општим интересима или да би обезбиједила наплату пореза или других дажбина или казни. Стога не стоји навод подносиоца захтјева да су му оспореним актом и побијаном пресудом повријеђена грађанска права заштићена чланом II/3 к) Устава БиХ, и члана 1. Протокола 1. уз Конвенцију о заштити људских права и основних слобода, као и одредбе Споразума.

Такође, оваквим поступањем управних органа и суда тужилац није дискриминисан у односу на друга лица, јер се наведена одредба једнако односи на сва лица која се налазе у истој или сличној ситуацији као и тужилац.

Тужилац ничим није доказао да је, у истој или сличној ситуацији, поступано другачије од стране управних органа или судова.

Из изнијетих разлога, по оцјени овог суда, у побијаној пресуди нису остварени разлози њене незаконитости из одредбе члана 35. став. 2. ЗУС, па се захтјев тужиоца за њено ванредно преиспитивање, на основу одредбе члана 40. став 1. тог закона, одбија као неоснован.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић